

Sygn. akt II Ka 530/23

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 października 2023r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	sędzia (del.) Paweł Mądry
Protokolant:	st. sekr. sąd. Agnieszka Walerczak

przy udziale prokuratora Jolanty Sulskiej

po rozpoznaniu w dniu 09 października 2023 r. sprawy

L. B.

oskarżonego o czyny z art. 177 § 1 kk w zw. z art. 178 § 1 kk i in.

na skutek apelacji wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Garwolinie

z dnia 11 maja 2023 r. sygn. akt II K 99/20

zmienia, stosując na podstawie art. 4 § 1 kodeksu karnego przepisy tego kodeksu w brzmieniu obowiązującym w dniu 23 grudnia 2019r., zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

za popełnienie czynu przypisanego oskarżonemu w pkt II wyroku, wyczerpującego dyspozycję art. 178a § 1 kk, na podstawie art. 178a § 1 kk skazuje go na karę grzywny w wysokości 250 (dwieście pięćdziesiąt) stawek dziennych ustalając na podstawie art. 33 § 3 kk wysokość jednej stawki dziennej na 40 (czterdzieści) złotych,

na podstawie art. 42 § 2 kk orzeka wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 3 (trzy) lat,

na podstawie art. 43a § 2 kk orzeka od oskarżonego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej świadczenie pieniężne w wysokości 5.000 (pięć tysięcy) złotych,

na podstawie art. 63 § 1 i § 5 kk zalicza oskarżonemu na poczet orzeczonej kary grzywny okres zatrzymania w sprawie od dnia 23 grudnia 2019r. (g. 07.45) do dnia 24 grudnia 2019r. (g. 12.10) uznając karę grzywny za wykonaną w wysokości czterech stawek dziennych,

na podstawie art. 63 § 4 kk zalicza oskarżonemu na poczet orzeczonego środka karnego okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 23 grudnia 2019r. do dnia 23 grudnia 2022 r., uznając środek karny za wykonany w całości;

w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 1.000 zł tytułem opłaty za obie instancje oraz kwotę 10 zł tytułem wydatków za postępowanie odwoławcze stwierdzając, że w pozostałej części wydatki ponosi Skarb Państwa.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Ka 530/23
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
CZĘŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

wyrok Sądu Rejonowego w Garwolinie z dnia 11 maja 2023 roku w sprawie II K 99/20

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

w całości

# na niekorzyść		
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka	

	zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
---		-----		-----	
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
-----	-----	-----	-----	-----	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
-----	-----	-----

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu
-----	-----	-----

STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
	1) obrazy przepisów postępowania karnego tj. art. 4 kpk, art. 7 kpk i art. 410 kpk mającej wpływ na treść orzeczenia, polegającej na dowolnej i wybiórczej ocenie materiału dowodowego z pominięciem dowodów, które obciążają oskarżonego tj. opinii biegłego sądowego z zakresu chemii sądowej i toksykologii dr M. R., z której wynika, że w chwili zdarzenia drogowego w dniu 23.12.2019r. o godz. 6:40 zawartość alkoholu w organizmie oskarżonego L. B. wynosiła 0,77 mg/1 (1,62 ‰), która	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny

to obecność mogła mieć ewidentny wpływ na pogorszenie jego reakcji psychomotorycznej w czasie wypadku, powodując opóźnienie jego reakcji na widok roweru, częściowo wyjaśnić oskarżonego L. B., który w toku postępowania przygotowawczego i sądowego przyznał się do popełnienia zarzuconych mu czynów, w tym wskazał, że spożywał alkohol w postaci wódki około 6 godzin przed zdarzeniem, błędne oparcie się na niejasnej i niepełnej pisemnej i ustnej opinii mgr inż. M. K. - biegłego w zakresie techniki samochodowej, badania i rekonstrukcji wypadków drogowych, ruchu drogowego, wyceny pojazdów i kosztorysowania napraw, analizy elektronicznej danych wypadkowych, który pomimo ustalenia, że samochód oskarżonego miał niesprawny sygnał dźwiękowy, niesprawną wycieraczkę szyby czołowej a w czasie zdarzenia padała mżawka nie wziął tych okoliczności pod uwagę przy ferowaniu wniosków opinii jak również wypowiedział się w zakresie wpływu stanu nietrzeźwości oskarżonego na zaistnienie wypadku drogowego, w którym biegły mgr inż. M. K. nie jest ekspertem i nie posiada wiadomości specjalnych;

2) obraży przepisu postępowania karnego tj. art. 5 § 2 kpk mającej wpływ na treść orzeczenia, poprzez błędne przyjęcie, że zachodzi wątpliwość odnośnie wpływu stanu nietrzeźwości oskarżonego L. B. na jego zdolności psychomotoryczne w czasie wypadku drogowego w dniu 23.12.2019r., podczas gdy z jednoznacznej opinii biegłego sądowego z zakresu chemii sądowej i toksykologii dr M. R., wynika, że w chwili zdarzenia drogowego w dniu 23.12.2019r. o godz. 6:40 zawartość

	<p>alkoholu w organizmie oskarżonego L. B. wynosiła 0,77 mg/1 (1,62 ‰), która to obecność mogła mieć ewidentny wpływ na pogorszenie jego reakcji psychomotorycznej w czasie wypadku, z kolei biegły z zakresu ruchu drogowego mgr inż. M. K. nie jest w tym zakresie ekspertem i nie posiada wiadomości specjalnych;</p> <p>3) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść i wyrażający się w przyjęciu, że wina i społeczna szkodliwość czynu nie są znaczne i w konsekwencji niezasadne zastosowanie warunkowego umorzenia postępowania, podczas gdy ze zgromadzonego materiału dowodowego wynika, że oskarżony L. B. prowadził pojazd mechaniczny (...) o numerze rejestracyjnym (...) znajdując się w znacznym stanie nietrzeźwości 0,77 mg/1 alkoholu etylowego w wydychanym powietrzu (1,62 ‰ alkoholu we krwi), uprzednio wielokrotnie naruszał przepisy prawa o ruchu drogowym będąc sześciokrotnie karany za wykroczenia.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>- apelacja prokuratora częściowo zasługiwała na uwzględnienie. Sąd Okręgowy po przeprowadzeniu analizy akt w ramach kontroli instancyjnej zaskarżonego wyroku doszedł do wniosku, że Sąd Rejonowy nie dopuścił się obrazy wskazanych przez skarżącego w petitum apelacji przepisów proceduralnych, a dokonana ocena zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego</p>		

została przeprowadzona zgodnie z dyrektywami określonymi w art. 7 kpk, który to nie daje podstaw do przypisania oskarżonemu zarzuconego przestępstwa z pkt I aktu oskarżenia. Dodatkowo Sąd Okręgowy stoi na stanowisku, że kontrola odwoławcza nie dostrzegła błędów w logicznym rozumowaniu Sądu I instancji lub też ocen kłócących się z zasadami doświadczenia życiowego, czy wskazaniem wiedzy.

- przechodząc do zarzutów związanych z oceną zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, a w szczególności opinii biegłego z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych, wskazać należy, że Sąd Okręgowy dokonując kontroli instancyjnej nie dopatrył się uchybień ze strony Sądu Rejonowego w zakresie oceny poszczególnych dowodów, która jest pełna, spójna i logiczna, zgodna z zasadami wiedzy, logiki oraz doświadczenia życiowego oraz poczynionych na ich podstawie ustaleń faktycznych. Sam fakt, że oceniono te dowody w aspekcie ich wiarygodności nie w taki sposób jak życzyłby sobie tego pełnomocnik oskarżyciela nie jest tożsamy ze stwierdzeniem, że w procesie ich weryfikacji doszło do naruszenia reguły płynącej z treści art. 7 kpk. Wskazać należy, że ustawa procesowa nie daje podstaw do preferowania lub dyskwalifikowania dowodów według kryterium, czy jest on korzystny, czy też obciążający dla oskarżonego. O wartości dowodu nie stanowi ocena z punktu widzenia interesów stron, lecz treść dowodu - tak w aspekcie jego wewnętrznej spójności, jak i w konfrontacji z treścią innych dowodów. Żaden bowiem dowód nie może być oceniany w oderwaniu od wymowy

wszystkich pozostałych (por. wyrok SA w Warszawie z 11.03.2015 r., II AKa 47/15, LEX nr 1658992). Wskazać należy, że z opinii biegłego z zakresu techniki samochodowej, badania i rekonstrukcji wypadków drogowych, ruchu drogowego, wyceny pojazdów i kosztorysowania napraw, analizy elektronicznej danych wypadkowych wynika, że w chwili zdarzenia pokrzywdzony poruszał się pasem ruchu przeznaczonym do jazdy dla pojazdów jadących w przeciwnym kierunku. Mogło to wynikać z utrudnionych warunków atmosferycznych jakie wtedy panowały i chwilowej dezorientacji. Ponadto rowerzysta nie posiadał na sobie kamizelki odblaskowej, a jego rower nie był oświetlony, zatem natychmiastowe dostrzeżenie przez oskarżonego rowerzysty w takich warunkach było wyjątkowo utrudnione. Z opinii biegłego wynika również, że przeprowadzona analiza sprawy nie pozwala na potwierdzenie hipotezy, że stan oskarżonego wynikający ze spożycia alkoholu miał wpływ na obniżenie jego sprawności psychomotorycznej i spowodował spóźnienie reakcji na zaistniałą sytuację drogową. Prokurator w swej apelacji, kwestionując powyższy wniosek opinii biegłego, zarzucił, że biegły M. K. nie ma wiadomości specjalnych w zakresie wpływu alkoholu na zdolności psychomotoryczne kierowcy. Zdaniem Sądu Okręgowego, zarzut prokuratora w tym zakresie jest nietrafny, gdyż wniosek wyprowadzony przez tego biegłego nie pozostaje w sprzeczności z wiedzą notoryjną, iż upośledzenie zdolności psychomotorycznych kierującego jest tym większe im większe jest stężenie alkoholu w jego organizmie. Ten wniosek zresztą

wynika wprost z opinii biegłego M. R., której wyników Sąd Rejonowy nie odrzucił. Otóż biegły M. K. wnioskiem o braku podstaw do przyjęcia istnienia wpływu stanu nietrzeźwości oskarżonego na powstanie wypadku oparł na przeprowadzonej analizie. Z obliczeń poczynionych przez biegłego wynika, że stan zagrożenia na drodze powstał w chwili, gdy rowerzysta zjechał na pas ruchu samochodu oskarżonego, a odległość pomiędzy pojazdami wynosiła wtedy jedynie ok. 26m. Zdaniem biegłego, po upływie ok. 1 sekundy od momentu, gdy możliwe było rozpoznanie stanu zagrożenia oskarżony rozpoczął skręcać w lewo, aby uniknąć potrącenia rowerzysty. Oba pojazdy znajdowały się wówczas w odległości ok. 12 m. Mimo podjętego manewru, do zderzenia pojazdów mogło dojść po upływie ok. 2,1 sekundy od momentu rozpoczęcia pierwszego manewru obronnego. Sekwencja zdarzeń zrekonstruowana przez biegłego daje podstawę do stwierdzenia, że czas reakcji oskarżonego nie był nadmiernie długi, zważywszy na porę dnia, warunki atmosferyczne, zaskoczenie kierującego obecnością rowerzysty jadącego „pod prąd”, i co najważniejsze, poruszającego się bez żadnych świateł, czy kamizelki odblaskowej. Na tej podstawie Sąd Rejonowy wyprowadził prawidłowy wniosek, iż stan nietrzeźwości nie miał związku przyczynowego pomiędzy stanem nietrzeźwości oskarżonego a potrąceniem rowerzysty. Słusznie zaznaczył Sąd I instancji, iż podjęte przez oskarżonego manewry obronne nie pozwoliły całkowicie uniknąć zderzenia z rowerzystą. Prokurator w swej apelacji odnosząc się do stanu technicznego samochodu, którym kierował oskarżony, stwierdził, że

Sąd Rejonowy nie uwzględnił w swych rozważaniach faktu, że samochód oskarżonego miał niesprawny sygnał dźwiękowy, niesprawną wycieraczkę szyby czołowej, w sytuacji gdy w czasie zdarzenia padała mżawka. Odnosząc się do tego argumentu prokuratora należy stwierdzić, iż wprawdzie Sąd Rejonowy nie odniósł się w swych rozważaniach do wyników badania stanu technicznego samochodu oskarżonego, to jednak zarzut prokuratora w tym zakresie nie ma wpływu na rozstrzygnięcie sprawy. W sposób oczywisty brak działającego sygnału dźwiękowego w samochodzie oskarżonego nie miał żadnego znaczenia w sprawie, zatem ta usterka nie była relewantna w mechanizmie powstania wypadku. Odnosząc się natomiast do stwierdzenia o niesprawnej wycieracze szyby czołowej w samochodzie oskarżonego należy ponownie przywołać ustalenia biegłego z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych. Otóż biegły zauważył, że reakcja oskarżonego na powstanie zagrożenia na drodze nastąpiła po upływie ok. 1 sekundy. Jak wyżej wskazano, jest to czas reakcji na tyle szybki, iż nie można w sprawie uznać, aby niesprawna wycieraczka szyby czołowej doprowadziła do wydłużenia czasu reakcji oskarżonego na stan zagrożenia.

- wbrew zarzutowi naruszenia art. 410 kpk Sąd Rejonowy oparł ustalenia faktyczne niniejszej sprawy o całokształt okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej, dokonując ich analizy zgodnie ze wskazaniami doświadczenia życiowego i logicznego rozumowania. Naruszenie art. 410 kpk następuje poprzez oparcie wyroku na

okolicznościach nieujawnionych w toku rozprawy głównej bądź też przez pominięcie przy wyrokowaniu ujawnionych w toku rozprawy głównej okoliczności tak korzystnych, jak i niekorzystnych dla oskarżonego. Natomiast nie stanowi naruszenia przepisu art. 410 kpk dokonanie takiej czy innej oceny dowodu przeprowadzonego lub ujawnionego na rozprawie. Dodatkowo należało przyjąć, że Sąd Rejonowy przy wyrokowaniu czynił zadość wskazanym w art. 7 kpk zasadom prawidłowego rozumowania oraz wskazaniom wiedzy i doświadczenia życiowego, w żadnym wypadku nie można im zarzucić dowolności.

- aby zasadnie, a tym samym skutecznie podnieść zarzut obrazy art. 4 kpk nie wystarczy ogólne stwierdzenie o jego naruszeniu, które oparte jest odmiennej oceny materiału dowodowego skupiającej się wyłącznie na korzystnych dowodach. O braku obiektywizmu Sądu można natomiast mówić wtedy, gdy zostały naruszone określone przepisy zawierające normy nakazujące lub zakazujące działań na niekorzyść określonej strony postępowania lub gdy w sposób wyraźny i udokumentowany Sąd faworyzuje jedną ze stron. Brak precyzyjnego odwołania się do sytuacji procesowej, w której doszło do przekroczenia tych przepisów czyni zarzut oparty na tychże przepisach bezzasadnym (wyrok SA w Warszawie z 18.10.2018 r., II AKa 402/17, LEX nr 2581120). Fakt niezadowolenia skarżącego z obiektywnych wywodów Sądu I instancji nie może być podstawą do uchylecia zaskarżonego orzeczenia. Sąd Rejonowy dokonał prawidłowej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego,

uwzględniając okoliczności przemawiające zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego. Słusznie Sąd I instancji stwierdził, że brak jest danych dostatecznie uzasadniających popełnienie przez oskarżonego zarzucanego mu czynu i konstatację tą podzielił Sąd Odwoławczy.

-ponadto, wydanie wyroku uniewinniającego jest konieczne nie tylko wówczas, gdy wykazano ponad wszelką wątpliwość niewinność oskarżonego, lecz również wtedy, gdy nie udowodniono mu, że jest winny popełnienia zarzucanego mu przestępstwa. Wystarczy zatem, że wyjaśnienia oskarżonego, negującego tezy aktu oskarżenia zostaną uprawdopodobnione. Co więcej, wyrok uniewinniający musi zapaść jednak również i w takiej sytuacji, gdy wykazywana przez oskarżonego teza jest wprawdzie nieuprawdopodobniona, ale też nie zdołano udowodnić mu sprawstwa i winy (por. wyrok SA w Katowicach z dnia 27.01.2021 r., sygn. II AKa 274/20, LEX nr 3239903). Skazanie musi być pewne i wolne od wszelkich wątpliwości. W przekonaniu Sądu Okręgowego, takim orzeczeniem nie byłby wyrok, w którym przy stanie dowodów zgromadzonych w tej sprawie, przy argumentach podanych przez skarżącego, w postępowaniu pierwszoinstancyjnym stwierdzono by sprawstwo oskarżonego odnośnie przestępstwa z art. 177 § 1 kk w zw. z art. 178 § 1 kk, zarzucanego mu w pkt I aktu oskarżenia.

- odnosząc się do zarzutu naruszenia art. 5 kpk wskazać należy, że jeżeli skarżący zarzuca wadliwą ocenę dowodów ujawnionych w sprawie, to nielogiczne jest podnoszenie zarzutu obrazy art. 5 § 2 kpk. Naruszenie zasady in dubio

pro reo ma však miejsce wtedy, gdy sąd prawidłowo ocenił zebrane w sprawie dowody, ale ujawnione wątpliwości rozstrzygnął na niekorzyść oskarżonego, wbrew kierunkowi wymienionej zasady (por. Wyrok SA we Wrocławiu z 24.05.2023 r., II AKa 287/22, LEX nr 3599262.). Słusznie wskazał Sąd I instancji, że wobec fachowych ustaleń biegłego sądowego chemii sądowej i toksykologii M. R., co do tego, że w chwili zdarzenia zawartość alkoholu w organizmie oskarżonego wnosila 0, 77 mg/l, która to obecność alkoholu mogła mieć wpływ na pogorszenie jego reakcji psychomotorycznej w czasie wypadku, powodując opóźnienie jego reakcji na widok roweru oraz braku na fakt tego pogorszenia innych wiarygodnych dowodów, należało w myśl art. 5 § 2 kpk zinterpretować wątpliwość co do tego czy stan nietrzeźwości oskarżonego miał rzeczywisty jakikolwiek wpływ na przebieg wypadku jako nie dającą się usunąć wątpliwość na korzyść oskarżonego, co czyni zarzut prokuratora niezasadnym.

- Sąd Okręgowy nie podzielił natomiast stanowiska Sądu Rejonowego odnośnie zasadności warunkowego umorzenia postępowania karnego wobec L. B. za popełnienie czynu z art. 178a § 1 kk uznając, iż w realiach tej sprawy, nie istniały przesłanki uzasadniające tego typu rozstrzygnięcie. Wyczerpanie przez oskarżonego znamion przestępstwa z art. 178a § 1 kk nie budziło w przedmiotowej sprawie jakichkolwiek wątpliwości. Zgodnie z art. 66 § 1 kk sąd może warunkowo umorzyć postępowanie karne, jeżeli wina i społeczna szkodliwość czynu nie są znaczne, okoliczności jego

popelnienia nie budzą wątpliwości, a postawa sprawcy niekaranego za przestępstwa umyślne, jego właściwości i warunki osobiste oraz dotychczasowy sposób życia uzasadniają przypuszczenie, że pomimo umorzenia postępowania będzie przestrzegał porządku prawnego, w szczególności nie popelni przestępstwa. Ponadto instytucja ta może być stosowania w przypadku drobnych przestępstw, w których zachowanie sprawcy, choć sprzeczne z prawem nie wymaga surowej represji karnej. Wszystkie przesłanki warunkowego umorzenia postępowania bezwzględnie muszą ziszcic się w momencie stosowania tego instrumentu probacyjnego. Przekładając ten przepis na realia niniejszej sprawy, Sąd Rejonowy błędnie uznał, iż w stosunku do oskarżonego L. B. istnieją podstawy do zastosowania dobrodziejstwa tej instytucji. Wskazać należy, że stwierdzone u oskarżonego 0,77 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu to odpowiednik 1,62 promila alkoholu we krwi, co znaczenie przekracza wartość progową stanu nietrzeźwości określoną w art. 115 § 16 kk. Zachowanie oskarżonego wskazuje zatem, że nie tylko zlekceważył podstawową zasadę ruchu drogowego, ale nie dbał również o bezpieczeństwo innych osób. W świetle powyższego nie sposób uznać by stopień winy czy też społecznej szkodliwości czynu oskarżonego nie były znaczne. Wszystkie opisane powyżej czynniki wskazują na wysoki poziom zawinienia oskarżonego oraz znaczną wagę naruszonych przez niego obowiązków. Instytucja warunkowego umorzenia postępowania winna być stosowana wyjątkowo, gdy przestępstwo jest incydentalne, a sprawca żałuje swojego czynu i wszelkie

<p>okoliczności świadczą o tym, że więcej tego nie zrobi. Tymczasem oskarżony jako dorosły i odpowiedzialny człowiek powinien był wiedzieć, że po spożyciu alkoholu nie powinien prowadzić pojazdu. Ujawnione okoliczności sprawy i z powody wskazane wyżej w ocenie Sądu Odwoławczego nie znalazły podstaw do zastosowania warunkowego umorzenie postępowania, gdyż wina i społeczna szkodliwość czynu oskarżonego nie mogły być uznane za nieznaczne. Konfrontacja apelacji oskarżyciela publicznego i uzasadnienia zaskarżonego wyroku, doprowadziła Sąd II instancji do przekonania, iż w realiach tej sprawy zarzuty prokuratorskie są trafne. Celowym była zatem zmiana zaskarżonego wyroku, tak aby cele właściwej reakcji organów wymiaru sprawiedliwości na przestępcze działanie sprawcy zostały spełnione i uczyniły zadość społecznemu poczuciu sprawiedliwości. Cele prewencji indywidualnej i generalnej z pewnością nie zostałyby spełnione przy utrzymaniu zaskarżonego wyroku w mocy.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w Garwolinie II Wydział Karny do ponownego rozpoznania</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>pomimo częściowej zasadności zarzutów prokuratora wniosek</p>		

apelacyjny nie zasługiwał na uwzględnienie

OKOLICZNOŚCI UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	PODLEGAJĄCE
1.	-----
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
-----	-----
ROZSTRZYGNĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy
uznanie winy w zakresie czynu z pkt II aktu oskarżenia	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
kontrola instancyjna doprowadziła Sąd Okręgowy do przekonania, iż na gruncie przedmiotowej sprawy nie zaszła potrzeba podjęcia szerszej ingerencji w treść zaskarżonego orzeczenia z urzędu poza zakresem wniesionej apelacji	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
Sąd Okręgowy stosując na podstawie art. 4 § 1 kodeksu karnego przepisy tego kodeksu w brzmieniu obowiązującym w dniu 23 grudnia 2019r., zaskarżony wyrok zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że: za popełnienie czynu przypisanego oskarżonemu w pkt II wyroku, wyczerpującego dyspozycję art. 178a § 1 kk, na podstawie art. 178a § 1 kk skazał go na karę grzywny w wysokości 250 (dwieście pięćdziesiąt) stawek dziennych	

<p>ustalając na podstawie art. 33 § 3 kk wysokość jednej stawki dziennej na 40 (czterdzieści) złotych,</p> <p>na podstawie art. 42 § 2 kk orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 3 (trzy) lat,</p> <p>na podstawie art. 43a § 2 kk orzekł od oskarżonego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej świadczenie pieniężne w wysokości 5.000 (pięć tysięcy) złotych,</p> <p>na podstawie art. 63 § 1 i § 5 kk zaliczył oskarżonemu na poczet orzeczonej kary grzywny okres zatrzymania w sprawie od dnia 23 grudnia 2019r. (g. 07.45) do dnia 24 grudnia 2019r. (g. 12.10) uznając karę grzywny za wykonaną w wysokości czterech stawek dziennych,</p> <p>na podstawie art. 63 § 4 kk zaliczył oskarżonemu na poczet orzeczonego środka karnego okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 23 grudnia 2019r. do dnia 23 grudnia 2022 r., uznając środek karny za wykonany w całości</p>	
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>	
<p>Z uwagi na częściową zasadność zarzutów prokuratora należało podjąć pewną ingerencję w treść zaskarżonego wyroku i dokonano powyżej wskazanych zmian zaskarżonego wyroku. Szerzej o powodach zmiany, w rubryce 3.1.</p>	

<p>5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</p>		
<p>1.1.</p>	<p>-----</p>	<p># art. 439 k.p.k. -----</p>
<p>Zwięźle o powodach uchylenia</p>		
<p>-----</p>	<p>-----</p>	

2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		

3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		

4.1.	-----	# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		

5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		

5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
-----	-----	-----
Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
--------------------------------	-------------------------

III.	Na podstawie art. 634 kpk w zw. z art. 627 § 1 kpk i art. 3 ust. 1 i art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 2023 r. poz. 123 z późn. zm.), zasądzone od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 1.000 zł tytułem opłaty za obie instancje oraz kwotę 10 zł tytułem wydatków za postępowanie odwoławcze stwierdzając, że w pozostałej części wydatki ponosi Skarb Państwa.
------	--

PODPIS

1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	prokurator		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	cały wyrok		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		

1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego,	

	przepadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana